

Gecenin Gizemli Oyunu 2

PARADOKYA

SIRLAR GEÇİDİ

CEM GÜLBENT

FANTASTİK KURGU

GENÇ TİMAŞ

Gecenin Gizemli Oyunu-Paradokya | 2

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir

Editör | M. Emin Baş

Kapak Tasarım | M. Aslıhan Özçelik

10. Baskı | Kasım 2019

Raf | 10+ Fantastik Bilim Kurgu

Uluslararası Seri No

ISBN: 978-605-08-0754-7

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | Sertifika No | 12364

E-posta | bilgi@gentimas.com

 gentimas.com genc_timas

  gentimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Tel | (0212) 482 11 01 / Sertifika No | 16086

© 2012 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

Gecenin sessizliğini bozan derin nefes alıp veremelerini,
hızla çarpan kalp atışların takip etti. Korku dolu
gözlerin karanlığın bir anda her yeri nasıl sardığını
fark edemedi. Yüksekten düşerken tam da yere
çarpacağıın zaman mı sıçrayarak uyardın, yoksa
süratle giden bir arabada önüne çıkan engelle son
anda vurmada mı? Alnından şakaklarına akan teri
silip kendine gelmeye çalıştın. Bu kadar korktuğunu
hatırlamıyor, belki de bundan daha heyecanlısını
yaşayacağını sanmıyordun.

Yanıyorsun...

Geçmişin izlerini saklayan bilinçaltınla yüzleşmeye hazır
mısın? Paradokslarla çevrili rüyalar âlemine hoş geldin.

Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!

1

Odasından çıktı. Sendeleyerek lavaboya yürüdü. Uzun bir esneme seansının ardından musluğu açtı. O esnada, yarı açık gözleri aynadaki görüntüsüne takıldı. Uykusunu almış olmasına rağmen yüzü solgun, gözaltları şiş ve saçları her zaman ki gibi dağınıktı. Kendi görüntüsüne gülümsedi. Başını eğip avuçlarına doldurduğu suyu bir çarpıda yüzüne çarptı. O anda annesi yeniden seslendi.

“Cansu! Haydi kızım! Gelmiyor musun?”

Yatağından kalkıncaya kadar kim bilir kaç kere seslenmişti annesi...

Musluğu kapatmadan önce avuçlarına doldurduğu suyu son bir kez daha yüzüne çarptı. Aynanın yanında asılı duran havluyu yüzüne bastırdıktan sonra banyodan çıktı. Elektrik lambasına dokunacaktı ki ışığın zaten yanmadığını fark edip elini geri çekti. Uyku sersemliğini henüz üzerinden atamamıştı.

Koridor boyunca mutfığa doğru ilerlerken bugün yapılacak etkinliği düşünüyordu. Okuduğu üniversitede düzenlenen “Medeniyetler Tarihi” başlıklı konferansın sunuculuğunu yapacaktı. Topluluk karşısında konuşmaktan çekinmezdi. Bu

konuda kendine olan güveni tamdı. Peki ya Elif? “Bu sefer heyecanlanmasa bari.” diye aklından geçirdi.

Mutfak masasına oturur oturmaz annesi tarafından önüne konulan çorbanın dumanı gözlerindeki mahmurluğun dağılmasına sebep oldu. Ekmeğine uzanırken babasının sözleri Cansu’yu daha da kendine getirdi.

“Günaydın kızım! Uykunu alabildin mi? Sabah fırına gittim senin için fakat gevrekler bitmiş. Bugünlük sıcak ekmele ile idare edelim. Bunlar da soğudu ama olsun.”

“Her gün gevrek, her gün gevrek.” diye söylenmeye başladı annesi. “İçimiz dışımız gevrek oldu.”

“Bak sen! Her gün çorba içmemize bir laf ediyor muyum?”

“Çorba yararlıdır bir kere, bilmiyor musun?”

“Biliyorum hanımefendi, biliyorum. Ama her gün aynı çorba... Bir kere de değıştirsene ya şunu. Beceremiyor musun yoksa?”

“Kim, ben mi?”

Her gün olduğu gibi bugün de bir tartışma konusu bulmaları gecikmemişti. Hangi sabah güzelce, huzur içerisinde kahvaltı yapacaklardı, bilemiyordu Cansu. Babasının “günaydın”ı ardından yaşanan tartışmanın ortasında “Size de günaydın.” dedi hırıltılı bir ses tonuyla.

Önündeki kâsenin içindeki çorbaya isteksizce baktı. Canı bir şey içmek istemiyordu. Sabahları kalkıp kahvaltı masasına oturduğunda iştahı olmuyordu. Dirseğini masanın üzerine koyup sol elini yüzüne dayadı. Diğer eliyle şekerliğe uzanmak istedi fakat çay içesi de yoktu. Yine de üç küp

şeker alıp çayını karıştırmaya başladı. Göz ucuyla da anne babasını izliyordu.

Gereksiz yere yaşanan bu tartışmalara anlam veremiyordu. Aynı mutfak içerisinde olmalarına rağmen aralarındaki uzun mesafelerin gün gelip kapanacağı umudunu her zaman taşıyordu.

Uyku mahmurluğunu üzerinden atmasına vesile olan kahvaltı atışmalarını dinlemekten başka çaresi yoktu.

O anda masanın üzerindeki kumandayı fark etti. Rengârenk tuşlu teknolojik alet kafasının dağılmasına yardımcı olmak için ele alınmayı bekliyor gibiydi. Karşı duvarın üzerine monte edilmiş televizyona doğru kumandayı uzattı. Ekrandaki görüntünün sesini biraz daha açtı ki belki tartışmanın bitmesini istediğini anlatabilirdi.

Tv’de sabah haberleri çoktan başlamıştı. “Sayın seyirciler, İstanbul güne bir ölüm haberi ile uyandı!” diyordu haber spikeri. Cansu, elindeki kumandayı masaya bırakmadan televizyonun sesini sonuna kadar kıstı. “Zaten güne moralsiz başlıyorum, bir de bu haberler daha da can sıkıyor.” diye düşündü.

Kaşığı eline alıp çorba kâsesinin içerisine daldıracakken sesi sonuna kadar kısılmış televizyon ekranının sağ alt köşesine gözü takıldı. Ekranda gördüğü saat evden çıkma zamanının geldiğini gösteriyordu ki daha kahvaltı yapmamış olmanın verdiği sinirle hızlıca ekmeğinden birkaç parça kopardı. Bir iki kaşık gelgitleriyle de kâsesini yarılayıp birden yerinden kalktı ve koşar adım odasına doğru ilerledi.

Yere düşmeden dengelenen sandalye ile irkilen anne ve babası, kızlarının arkasından bakakaldı.

“Kızım ne oldu birden? Bu ne telaş?”

“Elif gelmek üzere anne. Bugün okula erken gitmek için anlaşmıştık. Belki de aşağıya gelmiş bekliyordur.”

Cansu'nun, annesine verdiği cevap ile odasına girip kapısını örtmesi bir oldu. Yatağının yanında duran sehpanın üzerindeki cep telefonunun titrediğini fark etti. Arayan Elif'ti. Belli ki tam saatinde gelip apartmanın önünde bölüm arkadaşını beklemekteydi. Cansu telefonunun kırmızı tuşuna basıp meşgul sinyali ile birazdan aşağıya ineceğinin mesajını vermiş oldu. Hızlıca hazırlanmalıydı. Çünkü Elif'in had safhaya çıkan heyecanına bir yenisini eklemek istemiyordu.

Aradan on dakika geçtikten sonra apartman kapısından çıkan Cansu, Elif'in serzenişi ile karşılaşmayı beklerken elindeki kâğıtlara odaklanmış arkadaşının donuk yüz ifadesiyle uyum içerisinde olan cılız “merhaba”sını işitti. Cansu, arkadaşının içinde bulunduğu sıkıntılı durumu anlamakta gecikmedi.

“Haydi ama! Yapma Elif. Bu alt tarafı bir konferans konuşması. Okul bünyesinde olan bir etkinlik. Olsa olsa yüz kişi dinler bizi. Bu kadar stres yapmanın anlamı yok.”

“Ne! Yüz kişi mi?” Elif'in gerilmiş yüzü ve tedirgin bakışları, titrek sesiyle sorduğu sorusuna eşlik ediyordu.

“Günlerdir bu sunuma hazırlanıyorum ama şu topluluk önünde konuşma sıkıntım yok mu, bir türlü bu heyecanı üzerimden atamıyorum.”

“Ailen ne diyor bu duruma?”

Elif, alaycı bir gülümseme ile “Ailem mi? Bana güvenciklerini bir hissettirebilseler ya!” dedi gözlerindeki özlem ışıltılarını

nın arkasından. Ellerindeki kâğıtlara baktıktan sonra yönünü Cansu'ya doğru çevirerek; "Bana yardım edeceksin, değil mi? Beni bu sıkıntıdan kurtarmanı istiyorum." dedi.

Bu kez alaycı gülümseme Cansu'nun yüzünde belirdi. Hem biraz olsun Elif'i rahatlatmak hem de arkadaşının özlem duyduğu güveni ona hissettirmek adına; "Tabii ki ama hep ben mi kurtaracağım? Biraz da sen beni kurtarsan olmaz mı?" diye sordu.

Üzerindeki stresi atma gayreti içinde olan Elif; "Senin neyin varmış?" diyerek göz ucuyla arkadaşına baktı.

"Bilmiyorum. Yine bizimkileri tartışırken bıraktım. Kızlarını düşünmediklerini sanıyorum artık. Odama kapanıp beni en iyi anlayan kitaplarımla iç içe yaşamaya başladım. Uzaklara gitme isteğimi onlar yerine getiriyor. Sanki gizemli dünyalara hapsoluyorum."

"Tamam işte. Bundan sonra hangisinin içinde hapsolüp kalırsan bu sefer ben kurtarmaya gelirim seni. Ama öncesinde bana yardımcı olman lazım."

Elif'in gülümsemesine; "Peki öyle olsun bakalım." diye karşılık veren Cansu; "Haydi artık acele edelim. Biraz daha burada durup konuşursak konferansa yetişemeyeceğiz." dedi.

Hoparlörden yükselen tiz sestten Cansu'nun mikrofonu açtığı anlaşıldı. Salondaki uğultu birden kesildi. Birazdan başlayacak konferans için herkes gibi Elif de toparlandı. Zaten epeydir elindeki kâğıtlarla tedirgin bir şekilde isminin anons edilmesini bekliyordu. Cansu güzel bir sunum yapacağını ve rahat olması gerektiğini söylemişti. Buna rağmen titreyen diz-

lerine bir türlü söz geçiremiyordu. Sahnenin ortasına doğru yürüyen arkadaşı elindeki mikrofonu ile konuşmaya başladı.

“Sayın dekanım, değerli hocalarım ve sevgili arkadaşlar. Düzenlemiş olduğumuz Medeniyetler Tarihi başlıklı konferansa hepiniz hoş geldiniz.

Neden bir müze gezintisinde o devrin atmosferine girip etkisi altında kalırız? Ya da neden kendi kültür varlıklarımızı koruma bilincimizi bir kenara itip de farklı bir devrin veya ülkenin eserlerine gereğinden fazla önem veririz?

Konuşmacımız bu ve benzeri sorular hakkında çalışmalarını yaptı ve şu anda bizi bilgilendirmek için kürsüye çağırılmayı sabırsızlıkla bekliyor.

Değerli konuklar, dünyada uyuşturucu ve silahtan sonra üçüncü yasa dışı pazar olan tarihi eser kaçakçılığı hakkındaki sunumunu yapmak üzere Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü öğrencilerinden Elif Gül Beyzade arkadaşımızı kürsüye davet ediyorum.”

Alkışlar arasında Elif yerinden kalktı. Bölüm arkadaşları ile göz göze gelip elindeki kâğıtları düzelterek kürsüye doğru yürümeye başladı. Yönü, kürsünün bulunduğu platforma doğru olsa da ayakları geri geri gidiyordu sanki. Üzerindeki tedirginlik her halinden belli oluyordu. Yanından geçen Cansu'nun; “Haydi, göster kendini! Mikrofonun düğmesini açmayı unutma.” sözünü bile neredeyse duymayacak kadar heyecanlıydı.

Elif, elindeki kâğıtları kürsüye yerleştirdi ve göz ucuyla salona bakarak mikrofonu düzeltti. Herkes gözlerini dikmiş kendisine bakıyordu ve bu durum genç kızın kalbinin deli gibi atmasına yetiyordu.

Derin bir soluk alıp mikrofonun düğmesini açtı.

“Sayın dekanım, saygıdeğer hocalarım ve çok değerli arkadaşlar.” dedi titrek bir ses tonuyla. Boğazında düğümlenen kelimeleri yutarcasına yaptığı hareketle giriş cümlesi için önündeki kâğıtlara baktığında anlam veremediği bir durumla karşılaştı. Kâğıtların üzerindeki harfler rakamlara dönüşmüş ve sayfalarda belli belirsiz sayı dizileri sıralanmıştı. Birden heyecanı en üst seviyeye çıktı ve kekelememek için konuşmasına başlayamadı. Bir bombanın üzerinde oturuyormuş da ağzından çıkacak yanlış bir kelime ile herşey paramparça olacakmış his-sine kapıldı.

Salondaki konuklara doğru başını ümitsizce kaldırdı ve öylece kalakaldı. Başta Cansu ve ona her zaman destek olan öğretmeni Suna Hoca olmak üzere tüm izleyiciler Elif’in yaşadığı tereddüt anlarına kilitlenmişlerdi.

Uğultular başladığında herkes birbirine şaşkın gözlerle bakmaktaydı. Konuşmacı kürsüye çıkmış ve bir iki kelimenin ardından suskunluğa gömülmüştü. Boş gözleri acaba çaresizlik denizinin hangi sularında bir çıkış yönü arıyordu? Yoksa kısa bir süre için kendinden mi geçmişti?*

Cansu, arkadaşına yardım için bulunduğu yerden hareketlenmeye başlayacaktı ki ön sıralarda oturan Suna Hoca koltuğunda doğrulup Elif’e seslendi. Karşılık alamayınca yerinden kalkıp kürsüye ilerledi. Genç kız, ellerindeki kâğıtlarla öylece duruyor ve boşluğa bakıyordu. Suna Hoca, öğrencisinin kollarından tutarak, demin oturduğu yerden seslendiği sözü bir kez daha tekrarladı.

“Elif! İyi misin kızım?”

* Suskunluk içerisinde kaldığı sanılan Elif’in bu kısa sürede yaşadığı gizem dolu macera “Paradokya – Adalet Yıldızı ve Kayıp Pusula” kitabında.

Elif, kendine geldiğinde yanında duran ve endişeli gözlerle kendisine bakan öğretmeni ile göz göze geldi. Bir an için neler olduğunu anlayamayan genç kız; “Hocam çok heyecanlandım, özür dilerim.” diyerek önündeki kâğıtları topladı ve sahnenin basamaklarından inip salonun kapısına doğru ilerledi.

Elif’in arkasından bakakalan Suna Hoca, Cansu’dan mikrofonu rica edip konferansın kaldığı yerden devam etmesini sağladı.

“Değerli konuklar, arkadaşımız rahatsızlandı sanırım. Onunla birlikte yürüttüğümüz çalışmalarından kısaca bahsedeyim...”

Mikrofonu Suna Hoca’ya veren Cansu, salondan ayrılıp büyük koridora çıkan arkadaşını görmek için peşinden gitti. Elif, bir öğrenci dolabının önünde duruyordu. Tam dış kapıya dönecekken arkadaşına yetişen Cansu, Elif’e dolabın anahtarını göstererek, “Bunu mu arıyorsun?” diye sordu.

Elif, “Evet!” dedi sinirli bir şekilde.

Anahtarı vermeden önce neler olduğunu öğrenmek isteyen Cansu, “Senin başka bir derdin var ve söylemiyorsun. İyi misin gerçekten?” diye sordu.

Elif, “Bilmiyorum Cansu. Hiçbir şey bilmiyorum.” diye cevap verdi üzgün bir ifadeyle. “Günlerdir bu sunum için çalışıyorum, geceleri uykusuz kalıyorum. Bakmadığım kitap, okumadığım makale, incelemediğim internet sitesi kalmadı. Fakat insanların karşısına ne zaman geçsem heyecanıma yenik düşüyorum; bugün olduğu gibi... Yorgunluğum da üzerine tuz biber ekti, galiba hayaller görmeye başladım.”

“Bu sene mezun oluyoruz Elif.” dedi Cansu ve “Hep istediğin gibi müze uzmanı olmana az kaldı. Böyle şeylere alışman lazım... İş hayatında birçok kişiye sunumlar yapıp bilgi vere-

ceksin.” diyerek cesaretlendirmeye çalıştı arkadaşını. Elif ise çok karamsardı. “Müzedeki karşımda kimse olmasa bile ağzımı açıp konuşamam, emin ol.” diye karşılık verdi.

“Kendine haksızlık ediyorsun.” diyerek gülümsedi Cansu ve elindeki anahtarla dolabı açtı.

Elif, dolabın içinden çantasını ve üst rafta duran kitaplarını aldı. “Bunları kütüphaneden almıştım. Birazdan...” derken lafı yarım kaldı.

“Ne oldu?” diye sordu Cansu merakla.

Arkadaşının suratına anlamsız bir ifadeyle bakan Elif, “Anlayamıyorum.” dedi.

Kütüphaneden aldığı dört kitabı sunumundan önce üst üste dolaba yerleştirdiğinden emindi. Şimdi ise eline aldığı kitapların sayısı beşti. Bu sebeple duraksamıştı. Elindeki tüm eşyaları dolaba geri koyan Elif, daha önce görmediği beşinci kitabı incelemeye başladı.

“Gecenin Gizemli Oyunu... Vay!” diye gülümsedi Cansu, Elif’in elindeki kitabın kapağına bakarak; “Neden gündüz vakti hayaller gördüğün şimdi anlaşıldı.” dedi.

Elif düşünüyordu. Bu kitabı Cansu koymuş olmazdı. Dolabı kilitlerken yanındaydı ve konferans salonuna da beraber gitmişlerdi. Elinin titrediğini fark ettirmeden kitabın kapağını kaldırdı ve Cansu’nun da duyacağı bir sesle kitabın ilk sayfasında yazanları dikkatle okudu.

...

...

...

Gecenin Gizemli Oyunu senin için başlıyor!

Tüyleri diken diken olmuştu. Sanki içinden bir parça kopmuştu. Eksiltilmiş hissetmişti kendini. Olanlara anlam veremiyordu. Önce kürsüde yaşadıkları, sonra da nereden geldiği belli olmayan bu kitap... Hafızasını biraz daha zorladı. “Hayır! Yanlışlıkla da olsa kütüphaneden getirmedim. Elimde sadece dört kitap vardı.” diye mırıldandı.

O bunları düşünürken Cansu kitabı aniden elinden çaktı ve Elif'i kendine getirdi.

“Hımm! İlginç bir kitaba benziyor.”

“Onu bana verir misin?” diye atıldı Elif.

Cansu, şirin bir edayla, “Yarın veririm canım.” dedi ve konferans salonuna doğru hızlı adımlarla uzaklaştı.

Elif, eşyalarını alıp dolabın kapağını kapatırken, “Cansu, buraya gelir misin lütfen?” diye seslendiyse de arkadaşı, “Program devam ediyor, salonda bulunmalıyım.” diyerek arkasına bakmadan el salladı.

“Sorun neymiş?”

Elif'e el salladığı sırada kitabı incelemek için kapağını aradığında konferans salonundan çıkan Suna Hoca'nın sorusu ile irkildi Cansu. Sakin bir ses tonuyla, “Her zamanki gibi hocam, aşırı heyecan işte...” dedi.

“Ben onunla konuşurum, ihtiyacı olan da bu.” diyen Suna Hoca Elif'in bulunduğu yere doğru yürüyüşünü sürdürdü. Cansu ise kısa süre içerisinde ilgisini çeken kitaba yeniden odaklandı. İçindeki hislere anlam veremiyordu. Bir an önce kapağını aralayıp “Gecenin Gizemli Oyunu”nu öğrenme hissi duymaya başladı.

O an arkasından köpek havlaması işitti. Okul içerisinde hatta binanın koridorunda duyulması imkânsız olan bu sesin geldiği yöne bakmak için arkasını döndüğünde flaşlar patladı gözleri önünde. Koridorun uzak köşesinden kendisine doğru koşmakta olan mermerden yapılmış köpek heykelini görünce titremeye başladı. Yanı başında iki askerin durduğunu fark etti. Bunlar da kimdi? Elindeki kitaba baktı. Gizemini sunmakta geç kalmamış gibi durmaktaydı. Neler olduğuna anlam veremedi. Ayakları geri geri adım atsa da gözleri nemlenmiş ve dudakları da titremeye başlamıştı. Daha önce bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Yönünü yeniden konferans salonuna doğru çevirip kaçmak istediği sırada büyük ve süslü salon kapısı ile karşı karşıya geldi. Kapıyı araladı. İçeriden meraklı gözlerle bakanların hiçbirini konferans salonundaki öğrencilere benzemiyordu.

“Elif!.. Suna Hoca!..” diye bağırsa da sesini duyan yoktu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Acaba bütün bunlar bir rüya mıydı? Belki de annesi birazdan gelip dokunarak onu uyandıracaktı.

Tam bu esnada arkasından dokunan el ile olduğu yerde sıçradı. Flaşlar yeniden gözlerini kamaştırmıştı.

“Dediğin gibi, aşırı heyecanlanmış.” dedi Suna Hoca.

Derin nefes alıp vermelerini kontrol altında tutmaya çalışan Cansu, gözlerini hocasına odaklayarak onaylarcasına başını salladı. Yutkunuşu, yaşadığı heyecanı gözler önüne serse de bir şey belli etmek istemedi.

“Haydi, kızım, programa dönelim. Misafirler gelmiş fakat ev sahipleri yok. Gülünç duruma düşmeyelim.”

Hocasının bir adım gerisinden yürümeye başlayan Cansu yaşadığı şoku üzerinden atmaya çalışıyordu. Elindeki kitabı

sımsıkı tuttuğunu fark etti. “Bu ne böyle?” diye düşünerek aklındaki soruya anlam vermeye çalışırken istemsiz bir hareketle arkasına doğru baktı. Gözleri az önce o heyecanı yaşatanları arasa da her şey normal gözüküyordu. Bu yaşadıklarının ne anlama geldiğini elbet öğrenecekti.

2

Hızlı tren, Eskişehir garı için yavaşlamaya başladığında cama yaslanan başı ve uzaklara dalan gözleri ile anılar istasyonuna yaklaştığını anladı. Karşı koltukta oturan ve yeni tanıştığı yol arkadaşı gülümser bir çehre ile seslendi.

“Hayırdır İlker? Hüzünlendin birden.”

Cama yasladığı başını kaldırıp acı gülümsemesiyle, “Bu istasyona geldiğimde hep böyle olurum Kadir abi. Dedem gelir aklıma. Burada kaybetmiştik onu.” dedi İlker.

Kadir, gülümseyişinin yerini alan yüzündeki ciddi ifadeyle kendisinden otuz yaş küçük üniversite öğrencisinin gözlerine bakarak, “Başınız sağ olsun. Vefat etti demek.” dedi.

“Hayır, vefat etmedi. Çekip gitti. Belki de yaşamıyordur şu anda, bilemiyorum.”

“Nasıl yani, kayıp mı oldu? Özel değilse öğrenmek isterim sebebini.”

İlker, önündeki masayı katlayıp, boynuna astığı kulaklığını da çıkartıp eliyle kablосunu dolarken anlatmaya başladı.

“Toprak, emanetin en sadık kucağı, der dururmuş dedem. Neden böyle dediğini hiçbir zaman anlayamadık. Samsun tren garında hareket memuruyken Eskişehir’e tayin olmuş. Daha sonraları da babamları aldırılmış yanına. O zamanlar biriyle tanışıyorlarmış. O kişi hayatını etkilemiş dedemin ve ortadan kaybolmasına sebep olmuş.”

“Bu kişi bir bayan mı?”

“Hayır. Kendisini doğa aşığı diye tanıtan bir hazine avcısı.”

“Hazine avcısı mı?”

“Eskişehir’e gelmeden önce Karadeniz’de tanışmışlar. Adam Rizeliymiş. Elindeki haritayı dedeme vermiş. Kendisi yaşlı olduğu için gömüyü arayacak hali yokmuş. Belki de kandırmıştır dedemi, bilemiyorum ki.”

“Hikâye enteresan. Peki, ne varmış haritanın üzerinde?”

“Kroki. Mübadele zamanında Karadeniz’deki insanlar yer değiştirmeden önce, neleri var neleri yok gömmüşler. Nasıl olsa daha sonra gelip alırız düşünceleri varmış. Eşyaların yerlerini belirten çizimleri de saklamışlar. O kâğıt parçası bunlardan biri olabilir belki.”

Tren, perona yanaşırken Kadir’in yüzündeki ciddiyet yerini hafif gülümsemeye bırakmıştı. “Yani şimdi deden hayallerinin peşinden mi gitti?”

“Öyle de denilebilir Kadir abi. Babam çok ısrar etmiş gitmemesi için, hatta önüne engeller koymuş. Bunun doğru olmadığını söylemiş. Dedem ise her trenin arkasından uzaklara dalıp gidermiş. Bu gitmeler gün gelmiş gerçek olmuş.”

“Hiç arayıp sormadınız mı?”

“Aramaz mıyız? Aylarca hem de... Babam yıkıldı gidişine. Ne zaman ki umudunu yitirdi, işte o zaman tam anlamıyla kaybettik dedemizi.”

“Umudun arkasından gitmek gerekir öyle mi?”

“Her zaman abi.”

“Haydi! Kalk o zaman.”

“Nereye?”

“Tren durdu işte, inmeyecek miyiz?”

Gülüşmelerin ardından İlker, çantasını eline alıp Kadir ile birlikte trenden indikten sonra geldikleri yöne doğru raylara dikti gözlerini. Kadir ise genç delikanlının omzuna elini koyarak, “Hayattaki seçimler hep iyi ile kötü arasında olmamıştır. Belki de bu iyi ile daha iyi arasındadır. Biz bilemeyiz. Artık ayrılık vakti geldi. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Bakarsın bir gün yine karşılaşırız, belli mi olur?”

“Teşekkürler Kadir abi. Ben de çok memnun oldum seni tanıdığımıza. Finallerim öncesi bizimkilere yapacağım üç-dört günlük bu sürpriz ve bu muhabbet iyi geldi açıkçası. Sınavlarım varken pek sık gelip gitmiyorum ama bakarsın yine karşılaşırız.”

İlker, oturdukları mahalleye girdiğinde adımlarını hızlandırdı. Zili çaldığında kapıya çıkacak annesinin veya babasının yüzündeki ifadeyi merak ediyordu. Güzel bir sürpriz olacağını düşündü. Okulunun ilk senesinde sıkıca çalışmayı planlıyor, ders bırakmak istemiyordu. Fakat sıkı çalışma programından

bunaldığı için birkaç günlük bu kaçamağın iyi geleceğini zannediyordu.

Son yıllardaki şehirleşmeye inat dedelerinden yadigâr eski bir evde oturuyorlardı. Çatı katını saymazlarsa evleri iki katlıydı. İlker, taş basamakları çıkıp ahşap kapılarına vardığında zile uzandı. Düğmeye bastığında dudaklarını ısırıldı. Birazdan duyacağı “Kim o?” seslenişi karşısında gülüp sürprizi bozmak istemiyordu.

Beş on saniye kadar bekledi fakat içeriden ses gelmemişti. Zile yeniden bastı. Belli ki duymamışlardı. Saatine baktı. Bu saatte bir yere gitmiş olamazlar diye düşündü.

İkinci çalışının ardından da biraz bekledi fakat kapı bir türlü açılmıyordu. Çantasını açıp anahtarını aradı. Bulduğunda aklından “Nereye gitmiş olabilirler?” sorusu geçiyordu.

Kapıyı aralayıp içeriye adım attığında derin bir sessizlik “merhaba” dedi İlker’e. Uzun bir aradan sonra yeniden evi ile buluşması rahatlatmıştı onu bir anda. Ayakkabılarını çıkarırken sürprizi bozma uğruna sesini yükselterek seslendi.

“Anne!.. Baba!..”

Karşılık bulamadığı seslenişi ile evinde yalnız olduğuna kanaat getirdi. Saatine baktı, akşamüzerine yaklaşmıştı. Çantasını giriş holündeki masaların üzerine bıraktığında en azından anne ya da babasından birinin uyuyor olabilme ihtimaline karşın odalara yöneldi. Belki de sürprizi devam ettirebilirdi. Yoksa çocuklarının geldiğini gören aile, oğullarına mı sürpriz yapacaktı? Avcı iken av konumuna düşmek istemiyordu.

Yarı açık salon kapısını ardına kadar aralayarak içeriye baktı. Değişen birkaç eşyanın dışında her şey yerli yerinde duruyordu. Oturma odasına doğru ilerledi. Kapısını açarken içini

gıcırdatan o ses ile karşılaştı. “Babam da yağlamadı gitti şunun menteşelerini.” dedi fısıldayarak. Oturma odası da salon gibi sessizlik içerisinde ev sahiplerini bekler gibiydi. İlker, mutfağa baktığında ocak üzerindeki tencereler dikkatini çekti. Sıcak olmasa da en azından iki-üç saat önce pişmiş hissi veren ılık-ılıktaki yemekleri görünce anne ve babasının evden kısa süreliğine ayrıldıklarını anladı. Akşam yemeğinde güzel bir kuru fasulye kendisini bekliyordu. Fakat o, akşam yemeğini bekleyemeyecek kadar aç hissetti kendisini. Öncesinde bir tabak yemek hiç de fena olmazdı. Ekmek dolabını açtı fakat hevesi kursağında kaldı. Yemeği de yavan yemek istemiyordu.

Mutfaktan gönülsüz ayrıldıktan sonra üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Önündeki tahta basamaklarda birçok anısı vardı. Üçüncü basamağa her gelişinde ayağının kayması, elle-riyle tutunduğu korkuluğun çocukluk yıllarının kaydırağı olması, ödevlerini yetiştirmek için alelacele oturduğu basamağın bir üstündekini masa niyetine kullanması... Bunun gibi birçok anı canlandı zihninde. Adımlarını atıp üçüncü basamağa geldiğinde diğerlerine göre farklı çıkan ses, o anısını bir kez daha canlandırdı gözünde.

Yatak odasının bulunduğu ikinci kata çıktığında durakladı. Önündeki uzun koridor hem yatak odasına hem de anne babasının odasına gitmekteydi. Başını sağ tarafına doğru çevirdiğinde çatı katına çıkan merdivenlerle karşı karşıya geldi. On beş basamak yukarısındaki kapı ve onun ardındaki sır, İlker’in içinde her zaman merak uyandırmıştı. Kiler olarak kullandıkları bu bölüme pek nadir girerlerdi. Bunun nedeni orada eski eşyaların ve dedesine ait küçük bir sandığın olmasıydı. Babası, bu sandığın içindekini özenle saklıyordu.